

kunde man ikke tage Hensyn til paa det kirkelige Omraade, fordi den er bekendt-selsløs. Jeg har altid haft den Tro, at selv om Folk ikke ere forpligtede til at aflægge Trosbekendelse for at blive valgte til Rigsdagen, møde de dog med en Overbevisning, og jeg har altid ment og mener den Dag i Dag, at saa længe det danske Folks Flertal vælger Medlemmer af den danske Folkekirke til den danske Rigsdag, er den danske Folkekirke ikke inogen Fare. Men paa den anden Side interesserede det mig at faa det kirkelige Udvalg nedsat for dog at faa begyndt paa at hæve den Umyndighed. Kirkefolket har levet i i Aarhundreder. Derfor var jeg særlig spændt paa at høre, hvorledes det kirkelige Udvalg vilde stille sig til dette særlige Spørgsmaal her. Vi have allerede i Dag haft et Spørgsmaal for, hvorom det kirkelige Udvalg har udtalt sig frisindet og godt. Min Opfattelse af det kirkelige Udvalg er da den, at dets Arbejdsmaade og Maade at stille sig til Sagerne paa egentlig er saa lig Rigsdagen, at det kirkelige Udvalg og den danske Rigsdag ligne hinanden som to Draaber Vand. Som sagt, det er godt, at det kirkelige Udvalg er begyndt at arbejde. Men jeg skal gøre opmærksom paa, hvad den ærede sidste Taler havde glemt eller ikke rigtig lagt Mærke til — jeg ved ikke, hvad Grunden var —, at Flertallet i det kirkelige Udvalg har erklæret sig enigt i, at almindelig borgerligt Ægteskab i Principet var det rette. For en dybere Forstaaelse, har Sjællands Biskop en Gang udtalt, var det det rette; i Aar har han taget bestemt Staaelse dertil og hævdet i det kirkelige Udvalg, at det var det rette. Det skal ikke lades uden Betydning, thi de Indvendinger, som det ærede Medlem nævnte som fremkomne i Udvalget, angaa egentlig ikke Principet, men Betimeligheden, om det er rigtigt i Øjeblikket at indføre almindelig borgerligt Ægteskab. For dette var der Flertal i Udvalget, men nogle vilde have det udsat i 15 Aar, andre for bestandig, og de vilde saa have det valgfri Ægteskab indført.

Hvad Betimeligheden angaar, skal jeg ligeledes sige min Opfattelse deraf med et Par Bemærkninger. Jeg har lagt Mærke til, at Indvendingerne mod Indførelsen af almindelig borgerligt Ægteskab have en forskellig Grund hos de enkelte. Nogle have sagt: Der er Fare derved for Kristendommens Skyld. For Folkekirken Skyld, som rummer den levende kristne Menighed, skulde der være en Fare? Det har jeg nu ikke kunnet forstaa. Jeg tror ikke, at

Kristendommen kommer i mindste Fare derved, naar den ellers ingen Fare er i her i Landet. Kristendommen hævder nok sin Magt over alle ærlige Menneskehjerner; det har den gjort hidtil, og det vil den gøre herefter. Og støder det deres religiøse Følelser, som jeg gerne vil tage Hensyn til, saa kræver jeg det samme af de Mænd igen, saa kræver jeg ogsaa, at de skulde tage Hensyn til de Følelser, som gøre sig gældende mod den Form, den nuværende Ægtevielse har. Jeg kan ikke tælle Blikke, som det ærede Medlem talte om, men i halvtredsindstyve Aar har der været en stor Del — og ikke af de ligegyldige — i den danske Folkekirke, som have holdt paa Indførelsen af almindelig borgerligt Ægteskab, og det skal der tages Hensyn til. I det hele taget har jeg faaet det Indtryk af det kirkelige Udvalgs Forhandlinger, at det ikke tillægger de mange Adresser, hvorpaa Flertallet i Landstinget byggede en stor Del af sin Modstand i forrige Samling, nær den Betydning, som Ordføreren for Flertallet i Landstinget gjorde. Det kan nu staa hen i det uvisse, det kunne vi ikke afgøre, og det kan ogsaa være det samme.

Det kirkelige Udvalg har altsaa taget den Stilling, at i Hovedsagen siger det: Det er i og for sig et rigtigt Princip at indføre almindelig borgerligt Ægteskab, men om det er rigtigt at gøre det lige for Tiden, derom kan der være delte Meninger. Rigsdagen maa altsaa tage sin Beslutning uden Hensyn til disse delte Meninger i det kirkelige Udvalg, og der staaer jeg selvfølgelig i Modsætning til den sidste ærede Taler, for jeg mener netop, at vi kunne og bør følge det Princip, som Udvalget har anerkendt for det rigtige, nemlig Indførelsen af almindelig borgerligt Ægteskab. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget paa det bedste til Vedtagelse.

Rasmussen-Vandangaard: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det paa Grund af, at min ærede Meningsfælle, som ellers taler paa dette Omraade, ligger nede i Paris og laver Voldgift og altsaa ikke godt kan tale her.

Som nævnt af ærede foregaaende Talere er det tredje Gang, vi have dette Forslag til Behandling i Landstinget, og jeg kan ikke nægte, at det er i en Hurtighed, den høje Regering paa ny har forelagt det her. Neppe er det kirkelige Udvalgs Betænkning fremkommen, før den højtærede Justitsminister har et Lovforslag færdigt! Denne Hurtighed vil jeg per-